

Список використаних джерел

1. Абрамович І. В. Інвестування в аграрний сектор економіки України : проблеми та напрями їх вирішення / І. В. Абрамович // Держава та регіони. – 2007. – № 1. – С. 7–9.
2. Череп А. В. Інвестиційна діяльність в Україні: стан та шляхи її активізації / А. В. Череп, Г. І. Рурка. // Держава та регіони : науково-виробничий журнал. – 2011.
3. Чорний Р. В. До питання залучення інвестиційних ресурсів в АПК України / Р. В. Чорний // Галицький економічний вісник. – 2009. – № 2. – С. 177–180. – (Аграрні та екологічні проблеми економіки).
4. Прикладний економічний механізм управління регіональними інвестиційно-інноваційними проектами / БО Язлюк // Економічна думка ТНЕУ – 2015.

Олена Смігунова

к.е.н., доцент,

Харківський національний технічний університет
сільського господарства імені Петра Василенка

Олександр Лихопуд

здобувач,

Харківський національний технічний університет
сільського господарства імені Петра Василенка

УПРАВЛІННЯ ЗЕМЛЕКОРИСТУВАННЯМ АГРАРНИХ ПІДПРИЄМСТВ

Сільське господарство є базовою складовою аграрного сектору національної економіки України. Аграрний сектор країни визначено «системоутворюючим в національній економіці, формує засади збереження суверенності держави – продовольчу та у визначених межах економічну, екологічну та енергетичну безпеку, забезпечує розвиток технологічно пов'язаних галузей національної економіки та формує соціально-економічні основи розвитку сільських територій» [1].

Вагомою конкурентною перевагою діяльності суб'єктів вітчизняного аграрного сектору є природні умови. Площа сільськогосподарських угідь України є найбільшою в Європі.

Головним галузевим напрямом розвитку сільського господарства країни є рослинництво, продукція якого складає майже 70 % виробленої продукції сільського господарства.

За даними Державної служби України з питань геодезії, картографії та кадастру загальна земельна площа України складала 60,5 тис.км², з них 41310,9 тис.га – сільськогосподарські угіддя, що становить 68,5 % загальної земельної площі. В структурі сільськогосподарських угідь найбільше орних земель. Так, за 2000 – 2019 рр. їх частка дещо майже не змінилась і складала

79,3 %. При цьому відмічене скорочення площ під сіножатями (на 4,4 %), пасовищами (на 4,9 %), багаторічними насадженнями (на 8,5 %) та перелогами (на 60, 5 %) (рис.1) [2].

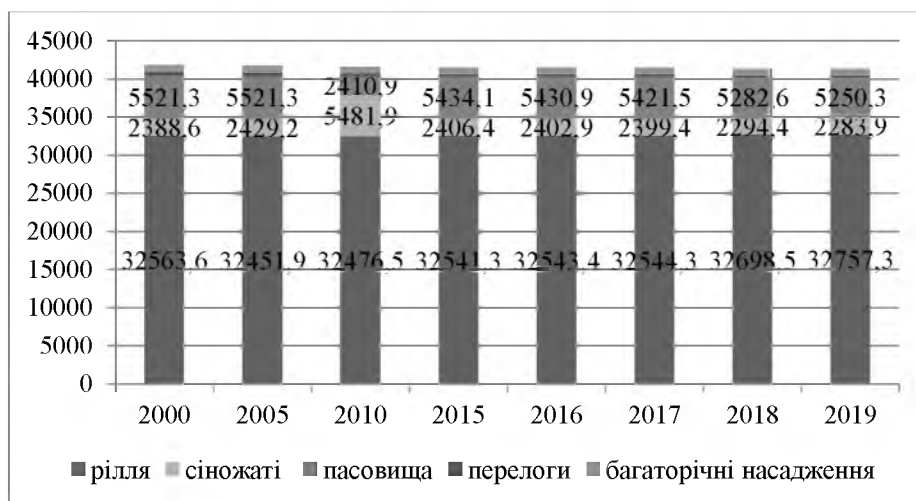

Рис. 1. Структура сільськогосподарських угідь у 2000 – 2019 рр, тис.га

Важливим завданням управління землекористуванням є підвищення родючості ґрунтів, забезпечення бездефіцитного балансу гумусу в орному шарі ґрунту. Найбільш доступним, простим і, в той же час, економічно вигідним та доцільним джерелом нагромадження гумусу є розширення посівів багаторічних злаково-бобових культур, дотримання структури сівозмін, внесення органічних добрив, використання екологічнобезпечних машинно-тракторних агрегатів при обробці земель [3].

Наразі актуалізується необхідність прийняття та реалізації принципово нових управлінських рішень, спроможних забезпечити як екологічну, так і економічну ефективність використання землі [4, с. 69]. Це вимагає при плануванні сівозміни проведення ретельного аналізу показників урожайності сільськогосподарських культур, їх потенціалу, рентабельності та прибутковості виробництва. Таким чином, управлінські рішення повинні передбачати еколого-економічні наслідки впровадження сівозмін.

У структурі посівів у 2019 р. 54,7 % належало зерновим та зернобобовим культурам, 32,6 % – технічним культурам та коренеплодам, 6,5 % - овочевим та баштанним та менше 0,1% - кормовим культурам.

Важливим показником, що характеризує ефективність використання земель сільськогосподарського призначення є урожайність культур. Так, рекордними для України стали у 2019 р. середні по державі показники урожайності зернових та зернобобових (49 ц/га) та олійних культур (25 ц/га), в той час як середня урожайність цукрового буряку дещо знизилась в порівнянні з показниками 2017 – 2018 рр. та склала 461,1 ц/га.

Розглядаючи, зокрема, стратегічно важливі зернові культури варто зазначити, що існує прямий зв'язок між масштабами підприємства та урожайністю культури. Так, найбільшій врожайності вдалось досягти господарствам з зібраною площею понад 3000 га – 65,4 ц/га. Тобто мова йде про

технологічне відставання малих сільськогосподарських господарюючих суб'єктів.

При аналізі стану внесення добрив прослідковується чітка тенденція до розширення площ, удобрених як мінеральними, так і органічними добривами. При цьому відмічене зростання кількості мінеральних добрив на 1 га удобреної площі при зниженні концентрації органічних добрив.

Система організаційного забезпечення управління землекористуванням побудована за наступними принципами, з-поміж яких найважливішими є: науковості, об'єктивності, економічної доцільності, зворотного зв'язку, врахування особливостей регіонів, диференційованого використання земель. Проблемою сьогодення є те, що ці принципи не сприймаються чи використовуються не послідовно в процесі прийняття та реалізації управлінських рішень.

Використання принципів оцінки ефективності управлінських рішень за фактичними показниками продуктивності сільськогосподарських угідь, родючості ґрунтів та динаміки їх змін має сприяти підвищенню мотивації та відповідальності в процесі землевпорядкування.

Список використаних джерел

1. Стратегічні напрями розвитку сільського господарства України на період до 2020 року /за ред. Ю.О. Лупенка, В.Я. Месель-Веселяка. Київ : ННЦ "ІАЕ", 2012. 182 с.
2. Сільське господарство України 2019 : статистичний збірник. URL: http://www.ukrstat.gov.ua/druk/publicat/kat_u/2020/zb/09/zb_sg_Ukr_2019.pdf.
3. Мармуль Л. О. Управління земельними ресурсами аграрних підприємств на засадах оптимізації орендних відносин, землеустрою, меліорацій. Ефективна економіка. 2015. № 12. URL: <http://www.economy.nauka.com.ua>.
4. Горлачук В.В., Песчанська І.М., Скороходов. В.А. Земельний менеджмент: навч. посіб. Київ: ВД «Професіонал», 2006. 192 с.

Оксана Федорчук

студентка,

Харківський національний технічний університет
сільського господарства імені Петра Василенка

СТРАТЕГІЧНЕ ПЛАНУВАННЯ В ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

Ефективний менеджмент соціально-економічними процесами, що протікають у національній економіці на різних ієрархічних рівнях управління (як на загальнодержавному – макрорівні, так і на місцевому – мезорівні) вбачається неможливим без стратегічного планування, реалізація якого покладена на органи державної влади та управління відповідного рівня, що відіграють роль потужної організації у країні, відпрацьовуючи та реалізуючи стратегію розвитку